

sig til en Ændring, som var bragt i Forslag af det af Landsthinget i denne Sag i forrige Samling nedsatte Udvalg med Hensyn til Bestemmelsen om, hvorvidt den daværende § 100, nu § 101, under de i samme nævnte Omstændigheder skal komme til Anvendelse i det Tilfælde, at der af flere Krigsmænd i Forening er anvendt Magt osv.; men Regjeringen har derved overset, at Udvalgets da foreliggende Forslag tillige gik ud paa i Konsekvens af dets omtalte Ændring at udtage den nuværende § 101 af Rækken af de umiddelbart foran nævnte Paragrafer, idet Ændringsforslaget netop vilde træffe særlige Bestemmelser om paagjældende nævnte Paragrafs Anvendelse. Dette beror dog, som sagt, kun paa en Trykfeil, som den høitærede Krigsminister selv har gjort Udvalget opmærksom paa. — Ændringsforslaget under Nr. 17 til § 133 har derimod en noget større Betydning. Det høitærede Thing vil have set, at Bestemmelsen i § 133 gaar ud paa at fastsætte en endog saa meget indgribende Undtagelse fra de foregaaende Regler i det samme Kapitel om personlig Vold mod Undermænd. Paragrafen tillader at anvende legemlig Magt imod en Undermand, naar dette bliver nødvendigt for under Føgtning eller under andre tvingende Omstændigheder at fremkalde usfortovet Lydighed. Men ved Siden deraf er der nu i Paragrafen indflydt nogle Ord, som tillige give denne en helt anden Betydning. Ved Siden af, at det tillades at anvende legemlig Magt imod Undermænd, naar det bliver nødvendigt for Krigstugtens Haandhævelse, siges det nemlig, at det ogsaa skal være tilladt at anvende saadan Magt imod en Undermand for at afværge et voldeligt Angreb af ham. Nu kan der naturligtvis heller ikke være nogen Tvivl om, at, hvor saaledes Vold anvendes af en Undermand, der maa den Befalende være berettiget til afværge et saadant Angreb ved legemlig Magt; men dette er kun en Anvendelse af den umiddelbare Nødværgeret, og det falder altsaa ganske udenfor hele Kapitlets øvrige Bestemmelser. Om

Nødværge er der handlet særligt i Lovforslaget, rigtignok dog kun ved en Henvisning til den almindelige borgerlige Straffelovbog. Det er, saavidt jeg erindrer, Lovforslagets § 48, der gjør dette, idet den aabner Rækken af de almindelige Bestemmelser for de militære Straffeloves Anvendelse med en Henvisning til de almindelige Bestemmelser om Betingelserne for Strafbarhed og om Straffes Udmaalning, saaledes som disse ere fremsatte i den borgerlige Straffelovgivning; dermed henviser den naturligtvis ogsaa til dennes Lære om Nødværge. Udvalget mener derfor, at de nævnte Ord bør udgaa af § 133, hvor de ere aldeles paa urette Plads. At de ere dette, vil ogsaa fremgaa deraf, at, forsaavidt der er Spørgsmaal om Nødværge, da gælder denne Ret ikke blot ved Forholdet mellem Undermænd og Overmænd, men Nødværge kan ogsaa være tilladeligt lige overfor Overmænd. Bestemmelsen i § 133 kan folgelig efter Udvalgets Skjøn slet ikke blive staaende, som den staar. — Ændringsforslaget under Nr. 18 til § 199 vil det høie Thing allerede være bekendt med, da det staar i en vis Forbindelse med det Ændringsforslag, der var stillet under Nr. 3 til Bestemmelserne i § 18 om Bøiestrafpen. Det høie Thing vil erindre, at jeg da tillod mig at udtale, at Udvalget var af den Mening, at simpel Arrest i Bøien vel burde blive staaende mellem de Straffemidler, der kunde anvendes uden Krigsretsdom, men at vi derimod nærede Betænkelighed ved at optage streng Arrest i Bøien i Rækken af disse Straffemidler. Lovforslaget nævner jo i § 199 blot Arrest i Bøien, men der henvises derved naturligtvis til den almindelige Del af Straffelovforslaget, hvoraf det fremgaaer, at denne Straf har to Grader, simpel og streng Arrest i Bøien. Den høitærede Minister udtalte ligeledes allerede igaaer, at han for sit Vedkommende ikke bifaldt denne saaledes til § 199 stillede Ændring, og at han, saavidt jeg forstod ham, maatte modsætte sig samme. Det høie Thing vil gjen-